

**Predica Arhiepiscopului Ioan Robu, Mitropolit de București, la Sf. Liturghie
celebrată în ajunul Rusaliilor cu ocazia celei de-a III-a Întâlniri Naționale a
Comunității Magnificat (Snagov, 11 iunie 2011)**

Cristos s-a înălțat!

Mă bucur să fiu cu voi în seara aceasta pentru a ne ruga în primul rând împreună, pentru a ne pune în lumina Duhului Sfânt, pentru a îndrepta atenția noastră spre sufletul Bisericii, care este Duhul lui Dumnezeu. Vine îndată o sărbătoare – Trupul Domnului. Atunci ne vom gândi la Trupul Bisericii care este Euharistia, și noi toți uniți în Euharistie. Dar astăzi, în sărbătoarea Rusaliilor, Biserica privește la sufletul propriu care este Duhul Sfânt. Biserica, de când a fost înființată, până acum și de acum înainte, până la sfârșitul veacurilor, va fi totdeauna mânată, crescută, călăuzită de Duhul lui Dumnezeu. Sfântul Paul, în *Scrisoarea către Galateni* vorbește despre roadele Duhului. Așa putem să ne imaginăm puțin care sunt luminile care formează sufletul Bisericii, în, și sub acțiunea Duhului Sfânt.

Sfântul Paul dă nouă roade ale Duhului Sfânt. Primele trei sunt: iubirea, bucuria și pacea. Introducerea la șirul virtuților, al roadelor, introducerea aceasta pune în față imediat iubirea. De acolo toate se nasc. Toate roadele parcă trec prin rodul iubirii: iubirea, bucuria și pacea. Acestea trei pot fi trăite doar împreună. Merg împreună, nu pot fi separate. Nu poți trăi iubirea fără pace și bucurie, care sunt legate de iubire. Sf. Paul continuă cu alte trei: răbdarea, bunăvoința și bunătatea. Răbdarea naște forța interioară pentru bunăvoință, pentru bunătate. Acestea nu sunt roade ale puterii noastre, ci roade ale Duhului. Nu le putem împlini complet fără Duhul lui Dumnezeu. El dă aceste roade în întregimea lor. Și apoi vin alte trei roade: fidelitatea, blândețea și cumpătarea. Vă amintiți, spuneam, toate se nasc din rodul iubirii, toate vin din rodul bucuriei, din rodul păcii și așa mai departe. Acestea toate pe care le spune Sfântul Paul merg împreună. Merg efectiv, împreună.

Zilele acestea citeam puțin din viața lui Vladimir Ghika. Citeam și mă gândeam tocmai la acest aspect al darurilor pe care el, prin viața lui le-a arătat. Le-a arătat în Biserică. Și, într-adevăr, la tot pasul în viața lui poți identifica iubirea mare pe care a avut-o pentru Dumnezeu și pentru oameni. Din această iubire s-a născut sacrificiul său continuu în favoarea celor slabi, a celor marginalizați. De acolo a ieșit și bucuria lui, o bucurie care i-a dat aripi să meargă în toată lumea, i-a dat pace sufletească. Așa și-a liniștit pasiunea aceasta pentru aproapele în numele lui Dumnezeu. Și a avut răbdare. Dacă vedem cum a fost urmărit, cum a fost apoi judecat și pus la închisoare la aproape vârsta de 80 de ani, a avut răbdare. Și a avut, așa cum mulți martori din închisoare o spun, a avut multă bunăvoință cu toți, multă bunătate. Duhul lui Dumnezeu l-a călăuzit, imposibil să-l fi condus alt duh; a fost Duhul lui Dumnezeu. Și a trăit fidelitatea, blândețea, cumpătarea. Pe toate le găsești descrise într-un episod sau altul din viața lui. Iată darurile Duhului Sfânt, presărate în viața unui martir. Biserica încă nu l-a canonizat, dar sper să fie aproape ziua aceea. Poate la anul vom avea această știre, această veste că iată, Biserica a hotărât să-i admită martiriul. Mulți îl consideră martir. Dar drumul său spre martiriul a fost într-adevăr presărat de roadele Duhului Sfânt. Într-însul a strălucit sufletul Bisericii, a strălucit Duhul lui Dumnezeu. Iată, mă bucur să ne amintim de chipul unui martir. El a fost clădit de Duhul lui Dumnezeu în ființa sa, în faptele sale, în exemplul pe care ni

l-a lăsat. Și roadele Duhului trebuie să ne îmbrace și pe noi. Prin ele vom putea gusta universalitatea Bisericii noastre, chiar rămânând pe locul acesta pentru totdeauna. Chiar necunoscând alte popoare care fac parte din Biserică, noi gustăm prin Duhul lui Dumnezeu, prin roadele Lui, universalitatea Bisericii, și ne considerăm parte din trupul Bisericii, luminați de sufletul Bisericii, și ne considerăm în același timp ca trimiși ai Duhului pentru a răspândi aceleași roade de care vă vorbeam mai înainte. Roade care merg împreună. Nu găsim doar unul, ci toate merg împreună ca să fie roade desăvârșite.

Iată, iubiți frați și surori, de Rusalii privim la sufletul Bisericii. Acest suflet al Bisericii are roadele sale. Duhul Sfânt lucrează prin noi toți. Să dăm Bisericii roadele Duhului Sfânt, să le înmulțim în viața noastră. Să știm ce înseamnă – sigur că zilele sunt diferite, experiențele sunt diferite – dar să știm ce înseamnă forța iubirii, forța bucuriei și a păcii. Nu sunt cuvinte goale, le putem umple cu viața noastră. Să știm, la fel, ce înseamnă forța răbdării, forța bunăvoinței, forța bunătății, a fidelității.

Iarși revin la chipul monseniorului Ghika – fidel până la sfârșit. Putea să fugă din România ca să evite suferința și pușcăria și martiriul până la urmă. Dar a preferat să rămână. Și a făcut-o cu toată bucuria rămânând pe drumul acesta al fidelității, al credinței. Cei care și-l amintesc din închisoare și nu numai ei, cei care nu l-au văzut în închisoare, totdeauna păstrează într-înșii chipul blând, un model, având înaintea pe Isus, blând și smerit cu inima. El l-a imitat, l-a trăit. El a făcut prin viața lui să strălucească sufletul Bisericii. L-a arătat pe Duhul lui Dumnezeu, capabil să transforme, să schimbe.

Iată, de Rusalii, privind împreună la Duhul lui Dumnezeu, așa cum am cântat la psalm, îi cerem Domnului în rugăciune să schimbe fața pământului, fața pământului vieții noastre, a inimilor noastre, să schimbe și să dea iar roadele pe care Apostolul neamurilor ni le-a lăsat în scris ca pe un testament, ca să-l respectăm, să-l iubim și să-l trăim.

Și ca să nu mai vorbesc o dată la sfârșitul Liturghiei, vreau să-mi exprim bucuria că sunteți aici. Pentru mine, ca păstor al diecezei, e cu adevărat o mângâiere să vă știu adunați aici în ajun de sărbătoare, în sărbătoarea mare a Rusaliilor, pentru a vă întări cu Darul de sus, al Duhului, pentru a vă lumina, și nu în cele din urmă pentru a vă ruga pentru Biserică. Pentru ca ea să meargă mai departe, ducând lumina pe care a primit-o, lumina care este sufletul, lumina care este drum de mântuire. Astfel să continuăm Sfânta Liturghie, invocând Duhul lui Dumnezeu, rugându-l încă o dată să ne păstreze uniți, fideli în darul primit. Lăudat să fie Isus Cristos!